

ψεως, ὅπως εἶνε νῦν ἀξία πάσης ἀγάπης. Ἐνῶ δὲ ὁ νέος ἐν ἀγαλλιάσει συνήνου τὰς χεῖρας ψελλίζων ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις :

— Ὁφείλω νὰ πράξω τὸ τοιοῦτο χάριν τοῦ πατρὸς αὐτῆς τῆς νεάνιδος, καὶ χάριν ἐπίσης τῆς μητρός σας.

Τὰς λέξεις ταύτας ἤκουσε καὶ ἐσημείωσεν ὁ Ἰασπίνος, βαδίζων ταπεινῶς ὀπισθεν.

Ὅτε ἡ μαρκησία ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἀμαξάν της, ὁ Γεράρδος ἀνεκίνωσεν εἰς τὸν γηραιὸν τοῦ φίλου τὴν χαρὰν του, ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ, ἥτις ἀθρόα κατήρχετο ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ τινος χρόνου.

— Κύτταξε ! ἔλεγεν· ἡμεῖθα ἀτυχεῖς ὅλοι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν καὶ ἰδοὺ τώρα ὅτι εἴμεθα εὐτυχεῖς. Ἡ Ἀντωνιέττα καὶ ἐγὼ ἐδῶ, ἡ Βιολέττα καὶ ὁ Βελαίρ ἐκεῖ πέραν !

— Παντοῦ εἶνέ τις εὐτυχής, ὅπου δὲν ὑπάρχει ὁ Λουβοά, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος.

Εἶχε μόλις ἀποτελειώσει τοὺς λόγους τούτους, ὅτε μακρόθεν εἶδεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὀροπεδίου τοὺς εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν ἰππεῖς ὁρμῶντας ἐν τάχει πρὸς τι πλησιόχωρον δάσος, ὁπόθεν ἐξῆλθον μετ' ὀλίγον, ὀδηγοῦντες ἄνδρα τινά, ἀσθενῶς ἀνθιστάμενον καὶ φαινόμενον ὡσεὶ ζητοῦντα χάριν.

Ὁ Γεράρδος ἀφῆκε τὸν Ἰασπίνον καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἵνα πληροφορηθῇ.

— Κύριε, εἰπέ τις τῶν ἰππέων, εἶδομεν ἕνα ἄνθρωπον πλανώμενον παρὰ τὴν ἀκρὰν τοῦ δάσους, ὅστις ἄμα τῇ προσεγγίσει μας ἔφυγε μὲ τὸν παράδοξον τρόπον, ὥστε ἡ φυγὴ του μᾶς ἐφάνη ὑποπτος. Οἱ σύντροφοί μου ὅμως τὸν συνέλαβον καὶ τώρα θὰ κρίνετε.

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον καὶ διέκρινε ἄνθρωπὸν τινα, οὐτινος τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώριζε, μὲ τὰ ἱμάτια διεσχισμένα, μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, ἐπτοημένον, εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Ἄλλ' ὁ ὑποτιθέμενος κακοποιός, εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν Γεράρδον, ὤρμησε καὶ τὸν ἠσπάρσθη ἐκφέρων γοεροὺς στεναγμούς.

— Ὁ Βελαίρ ! . . ὁ ταλαιπώρος φίλος μου εἰς τοιαύτην θέσιν ! . . . Θεέ μου ! . . κλονίζεται ! . . Μήπως τὸν ἐπλήγωσαν ;

— Φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ μουσικὸς διὰ φωνῆς θνησκούσης, πρὸ τριῶν ἡμερῶν καθ' ἃς σὲ ἀναζητῶ, δὲν ἐκοιμήτην οὔτε ἔφαγα ! . . Ἀποθνήσκω ! . .

— Καὶ ἡ Βιολέττα ;

— Ἡ Βιολέττα ἀπωλέσθη.

Ὁ Γεράρδος μόλις ἐπρόφθασε νὰ δεχθῇ τὸν φίλον του εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὁ Βελαίρ κατέπεσεν ἐν αὐταῖς λιπώθυμος.

— Πολὺ ἔσπευσε νὰ εἴπῃς ὅτι εἴμεθα εὐτυχεῖς ! ἐψιθύρουν ὁ Ἰασπίνος. Ὁ Λουβοά εἶνε πανταχοῦ.

Ἐπταὶ συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XEPI

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Βλέπω ὅτι ὅλα τὰ προβλέπετε. Καὶ ὅμως ἂν δὲν μ' εὐρίσκατε, ὅπερ πολὺ πιθανόν, ἀφοῦ δὲν ἤμην προειδοποιημένος περὶ τῆς ἐπισκέψεώς σας ;

— Εἰς τοιαύτην περίστασιν θὰ ἐπῆγαινα μόνος εἰς τὸ θέατρον ἀπόψε, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σᾶς διηγηθῶ αὐριο πρωὶ τί θὰ μοῦ συνέβαινε, ἐπειδὴ ἐννοοῦσα πάντοτε νὰ μὴ χάσω τὴν περίστασιν νὰ συναντήσω τὴν κυρίαν αὐτὴν.

Ὅταν ὅμως ἦλθα εἰς τὸ μέγαρόν σας, οἱ ἄνθρωποι σας μ' εἶπαν ὅτι θὰ δειπνήσετε εἰς τὴν λέσχην καὶ ἔτρεξα ἀμέσως. Ἐεῦρετε, φίλτατέ μου, ὅτι ἔχετε ἕνα πολὺ ὠραῖον μέγαρον ! Ἐκεῖ μέσα λοιπὸν ἔχετε κλείσει τὸν αἰχμαλώτόν σας ;

— Ναί, ἐκεῖ τὸν ἔχω, καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ κανεὶς. Τὸ μέγαρον εἶνε μέγα καὶ μεμονωμένον. Ἐχω ἐπιφέρει μεταβολάς, αἱ ὁποῖαι διευκολύνουν τὴν φύλαξιν καὶ ἐμποδίζουν τὴν δραπετεύσιν.

Ὁ αἰχμαλώτός μου εἶνε τόσῳ καλὰ φυλαγμένος, ὥς ἂν ἦτο εἰς κανὲν φρούριον τῆς Πετροπόλεως.

— Ἐν τούτοις ἠναγκάσθητε νὰ γνωστοποιήσετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους σας τὸ μυστικὸν αὐτό.

— Ὡ ! οἱ ἄνθρωποι μου εἶνε ὅλοι, καθὼς εἰξεύρετε, ἀρχαῖοι στρατιῶται καὶ ὑπαξιωματικοί, συνειθισμένοι εἰς τὴν ὑπακοήν. Εἶνε ἄλλοι ὡς οἱ ἰχθύς, καὶ ἔτοιμοι εἰς πᾶν. Ἄν ἤθελα ν' ἀπαλλαγῶ τοῦ Γάλλου, μίαν λέξιν μόνον θὰ ἔλεγα.

— Ἡρκέσθητε ὅμως νὰ τὸν κλείσετε εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀνωφελές. Τὸν ἔκλεισα εἰς μίαν μεγάλην στοάν, ἡ ὁποία μοῦ χρησιμεύει ὡς βιβλιοθήκη. Αἱ θύραι ὅλαι εἶνε κλεισταὶ καὶ φυλάσσονται καλὰ. Τὰ παρὰθυρα βλέπουν εἰς τὸν κήπον καὶ ἔχουν τριάντα ποδῶν ὕψος. Ἀδύνατον νὰ φύγῃ καὶ νὰ συνεννοηθῇ μὲ ὅν τινα δήποτε. Δὲν ἔχω γείτονας.

— Καὶ πῶς τοῦ φαίνεται ἡ αἰχμαλωσία του ;

— Κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐφάνη πολὺ κακὴ. Παρεφέρθη καὶ μ' ἐξύβρισε διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον τὸν συνέλαβα . . διότι πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι τοῦ ἔστησα μίαν πολὺ εὐφυᾶ παγίδα.

— Τὸ γνωρίζω. Ὁ ἐπιστάτης σας ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀρχηγὸν καθ' ὅλας του τὰς λεπτομερείας.

— Προσέθηκεν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἐπινοήσας τὴν παγίδα αὐτήν ;

— Φίλτατέ μου, μ' ὑπομνηστεύετε νὰ τὸν διώξετε κάλλιστα, ἄμα τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς μὴ ἀσχολοῦμεθα περὶ αὐτοῦ, ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς ὅ, τι μοῦ ἐλέγατε περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, εἶνε τώρα ἡσυχότερος ;

— Τοῦλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον. Πρὸς οὐδένα τῶν ὑπηρετῶν μου ἀπευθύνει τὸν λόγον, οὔτε πρὸς τὸν Βασιλὴν· πρὸς ἐμὲ μόλις ἀπαντᾷ ἄμα τὸν ἐρωτήσω. Λέγει ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ὑποφέρῃ τὰ πάντα, παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶνε ἔνοχος τῆς κλοπῆς.

Χθὲς πάλιν ὠμιλήσαμεν καὶ τόσῳ ζωηρῶς διεμαρτυρήθη, ὥστε μὲ κατέλαβεν ἀμφιβολία ἂν ἦνε ἔνοχος.

— Διὰ νὰ διαφωτίσετε τὴν ἀμφιβολίαν αὐτὴν ἕνα μόνον βλέπω μέσον, νὰ ἐξιχνιάσωμεν τὸν ἰδιαιτερόν βίον τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἡ ὁποία τὸ πᾶν διευθύνει. Δὲν θ' ἀρχίσῃ βέβαια νὰ μᾶς δώσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ ὀλίγην ἱκανότητα θὰ μάθωμεν πολλὰ πράγματα.

Μοῦ φαίνεται ὅμως, φίλτατε Ἀλέξη, ὅτι εἶνε κατὰλληλος ὥρα νὰ πάμε εἰς τὰς θέσεις μας. Τὰ σιγάρα μας τελειώνουν καὶ σχεδὸν εἶνε ἑννέα ὥραις.

— Ναί. Ἀπόψε παίζουν τοὺς Οὐγγάρους, θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν. Πηγαίνομεν, φίλτατε Ἰδάν. Σεῖς διευθύνετε τὰς ἐπιχειρήσεις. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς τίθεμαι ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν σας.

Οἱ δύο σύντροφοι μετὰ τὸν περίπατόν των εἰς τὸ μπουλβάρ τῶν Ἰταλῶν, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Μελοδράματος.

Ὁ Μουριατὶν λαβόμενος τοῦ βραχίονος τοῦ συνταγματάρχου ἔβη πρὸς τὸ θέατρον.

Ἐὰν ὁ εἰς τούτων ἔστρεφεν ὀπίσω τοῦ ἤθελεν ἰδεῖ τὸν Μάξιμον ἀκολουθοῦντα αὐτούς.

Ὁ Μάξιμος βραχύνας τὸ δεῖπνόν του ἔσπευσεν ἔξω, ὅπως ἀνέυρη τοὺς δύο Ρώσους. Ἐτρεξε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς παρετήρησε, καθ' ἣν στιγμὴν ἔστρεφον περὶ τὴν γωνίαν τῆς πλατείας.

— Πηγαίνουν εἰς τὸ Μελοδράμα, ἐψιθύρουν. Χωρὶς ἀμφιβολίαν εἶνε φίλτατοι. Αὐτὸς ὁ Καρδίκι θὰ ἦνε προδότης, καὶ πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴν κόμησσαν. Ἄ ! μὰ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω διόλου ἀπόψε.

Δὲν εἶμαι ἐνδυμένος διὰ τὸ θέατρον καὶ θὰ μὲ πάρουν ἡ γιὰ ἐπαρχιώτην ἢ γιὰ δικαστικὸν κλητῆρα. Τόσῳ τὸ χειρότερον ! Θέλω νὰ δῶ τί θὰ κάνουν αὐτοὶ οἱ ξένοι.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἦτο συνοδὸς εἰς τὸ Μελοδράμα καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ λάβῃ εἰσιτήριον εἰσόδου.

Ἀφῆκε τὸ ζεύγος νὰ διέλθῃ καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς φροντίσας προηγουμένως νὰ σηκώσῃ τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπαναφορίου του ἵνα μὴ φαίνεται ὁ μέγας λαίμοδετός του.

Τὸ ἐνδυμὰ του τῷ ἐνέβαλε μίαν ιδέαν.

Ἀντὶ νὰ καταλάβῃ τὴν συνήθη θέσιν του, εἰς τὰ πρῶτα καθίσματα ἐδύνατο νὰ μείνῃ κατὰ τὴν παράδοον τῆς ὀρχήστρας ἕως οὗ ἴδῃ τὸν συνταγματάρχην καὶ τὸν σύντροφόν του· εἶτα δὲ ἀφοῦ τοὺς ἴδῃ ποῦ ἐκάθησαν νὰ προσπαθήσῃ νὰ μὴ τοὺς χάσῃ.

Τὸ σχέδιόν του ἐπέτυχεν. Ἀπὸ τῆς γω-

νίας ὅπου ἔμεινε τοὺς παρετήρησε κατα-
λαβόντας θέσεις ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ καὶ ἔ-
μειναν ἐκεῖ ἕως οὗ ἡ αὐλαία ἤρθη.

Ὁ Βορισῶφ καὶ ὁ Μουριατίν οὐδ' ὑπέ-
θετον ὅτι ἦτο ἐκεῖ, οὔτε τὸν ἐσυλογίζοντο
κἄν.

Περιεσκόπουν διὰ τῶν διόπτρων των τὰ
θεωρεῖα καὶ μετὰ ταχεῖαν ἐπισκόπησιν ὁ
Μουριατίν εἶπε τῷ συνταγματάρχῃ:

— Δὲν ἦλθεν ἀκόμη.

— Εἴσθε βέβαιος πῶς θὰ ἔλθῃ; ἡρώ-
τησεν ὁ Βορισῶφ, μὴ δυσαρεστηεῖς πιθα-
νὸν ὅτι ἐφαίνετο διαψευδομένη ἡ ἐλπίς
τοῦ συμπατριώτου του.

— Βέβαια, ὄχι. Δὲν εἶνε κανεὶς ποτὲ
βέβαιος περὶ τῶν πράξεων γυναικὸς καὶ
πρὸ πάντων γυναικὸς τοιαύτης, καθὼς
σᾶς εἶπα.

Δὲν εἶνε ὅμως πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν ἀπελ-
πίζομαι νὰ τὴν ἰδῶ κατὰ τὸ μέσον τῆς
δευτέρας πράξεως.

— Καὶ νομίζετε πῶς θὰ ἦνε μόνη;

— Πιθανόν. Εἰς τὴν Γενεύην ἐπήγαγε
παντοῦ χωρὶς διόλου συνοδόν. Τὴν εἶχαν
ἐπονομάσει ἡ μοναχὴ. Ἐνδεῶς νὰ ἀλ-
λαξῇ μέθοδον. Ἐὰν ἔλθῃ συνοδευμένη, θὰ
περιορισθῇ νὰ τὴν χαιρετίσω, ἐκτὸς ἂν
παρουσιασθῇ περιστάσις νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ
κατόπιν εἰς τὸ θεωρεῖόν της κατ' ἰδίαν.
Σύμφωνος λοιπὸν ὅτι μοῦ ἐπιστρέψετε νὰ
πῶ τ' ὄνομά σας.

— Ἀναμφιδόλως. Ὅποιος θέλει νὰ
φθάσῃ εἰς ἓνα τέλος πρέπει νὰ παραδέχε-
ται τὰ μέσα. Καὶ σεῖς μὲ κατεπίσκατε νὰ
δοκιμάσω τὴν τύχην. Πιστεύω μόνον νὰ
μὴ μ' ἐγκαταλείψετε, πρὸ πάντων κατὰ
τὴν ἀρχήν. Δὲν ἠξέυρω κατὰ πόσον θὰ εἴ-
μαι ἀσφαλὴς ἐπὶ τοῦ πεδίου καὶ πρέπει
νὰ μὲ ὑποστηρίξετε.

— ὦ, ἔχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ! Δὲν
μπορῶ νὰ προϊδῶ τί θὰ συμβῇ, ἀλλὰ παν-
τοτε θὰ ἐνεργήσωμεν ἐκ συμφώνου. Τί-
ποτε δὲν θὰ κάμω χωρὶς τῆς συμβουλῆς
σας.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔννοεῖ τὰ Ρωσικά;
— Λέγει ὄχι, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐμπιστεύο-
μαι. Φοβοῦμαι μάλιστα ὅτι τὰ ἔννοεῖ πολὺ
καλὰ. Ὡστε δὲν θὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν
γλῶσσάν μας ἐὰν ἔχωμεν νὰ εἰπώμεν μυ-
στικόν τι πρὸ αὐτῆς.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Βορισῶφ, ἰδοὺ μία γυ-
ναῖκα, ἡ ὁποία ἐμβαίνει πρὸς τὰ δεξιὰ μας
... εἰς τὸ τέταρτον θεωρεῖον, ἐπάνω ἀπὸ
τὴν ἰδικήν μας θέσιν. . . καὶ πολὺ ὥραϊα
γυναῖκα ἀλήθεια.

— Αὐτὴ εἶνε, φίλτατέ μου, εἶπεν ὁ Μου-
ριατίν. Θὰ τὴν ἀνεγνώριζα μεταξὺ χιλίων
μόνον ἀπὸ τὰ μᾶτια της.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶνε θαυμασία.
Ποτέ μου δὲν εἶδα παρόμοια.

— Ὡστε δὲν τὴν συναντήσατε ποτὲ
αὐτήν;

— Ποτέ, καὶ αὐτὸ μ' ἐκπλήττει. Ἄν
αὐτὴ εἶνε καθὼς λέγετε, ἀπορῶ πῶς
ἐγὼ δὲν τὴν συνήντησα, ἢ πῶς κανεὶς δὲν
μοῦ τὴν ἔδειξε.

— Σᾶς εἶπα, φίλτατέ μου, ὅτι δὲν
μένει εἰς τὸ Παρίσι. . . καὶ ὅταν ἔρ-
χεται δὲν ἔννοεῖ νὰ γίνεταί θεάμα. Τὸ

σπουδαῖον εἶνε ὅτι ἦλθε καὶ εἶνε μόνη.

— Ὁλομόναχη, οὔτε κἂν μὲ μίαν φί-
λην της.

— Νομίζω πῶς δὲν ἔχει διόλου φί-
λας. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ περιμένωμεν
μήπως ξεφουτρώσῃ κανεὶς φίλος ἀπὸ τὸ
βάθος τοῦ θεωρείου; θὰ προσπαθῶ νὰ
τὴν χαιρετίσω πρῶτα.

— Δυστυχῶς δὲν βλέπει ἀπὸ τὸ μέρος
μας.

— Ἐμποῦσα κάλλιστα νὰ πάγω νὰ
κτυπήσω εἰς τὴν θύραν της, ἀλλὰ θὰ πα-
ρατηρηθῇ πολὺ. Προτιμῶ νὰ μὲ ᾄδῃ πρῶτη.

— Ἐξετάζει τὰ καθίσματα τῆς ὀρχή-
στρας μετ' ἐπιμονῆς.

Θαρρεῖ κανεὶς πῶς ἐγνώρισε κανένα.
Γιὰ δέτε, βλέπει τώρα πρὸς τὴν ἀποδο-
ν τῆς εἰσόδου εἰς τ' ἀριστερά μας καὶ ὁ-
μως δὲ βλέπω καμμίαν ἐνδιαφέρουσαν
μορφὴν.

— Γιὰ σᾶς, ὄχι ὅμως καὶ δι' ἐκείνην.
Ἀ! ἔπαυσε νὰ βλέπῃ. Ἰδέτε τὴν πόσον
εἶνε ὥραϊα.

Ἡ νεῆλις ἐφαίνετο ἤδη ἐμπρὸς ὅλη
ἀπὸ τοῦ θεωρείου της καὶ ἡ θαυμαστὴ
καλλονὴ της ἐπέστυρεν ὅλων τὰ βλέμ-
ματα.

Ὁ Μάξιμος εἰς τὸ βάθος τῆς ὀρχή-
στρας δὲν εἶχεν ἔτι προσέξει εἰς τὸν ἀνα-
τείλαντα ἀστέρα. Καὶ τότε μόνον τὴν
ἀνεγνώρισε ὅτε κατεβίβασεν ἀπὸ τῶν
ὀφθαλμῶν τὰς διόπτρας, αἱ ὁποῖαι τῇ ἀ-
πέκρυπτον τὸ ἄνω μέρος τοῦ προσώπου.

Καὶ πάλιν πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε,
διότι δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς του. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ
πιστεύσῃ.

— Ἐκείνη! ἐψιθύρισε, ἐκείνη ἐδῶ ἡ
κυρία Σεργάν, ποῦ μοῦ ἔκλεψε τὸ βραχιόλι
μου. Ἀ! μὰ εἶνε πάρα πολὺ. Πῶς ὕστερα
ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔπαιξε, νὰ ἔλθῃ εἰς
τὸ Μελοδράμα, καὶ εἰς τὰ πρῶτα θεωρεῖα
μᾶλιστα.

Καὶ γὰρ ποῦ τὴν ζητῶ τώρα ἓνα μῆνα
χωρὶς νὰ τὴν εὔρω! Εἶχε φύγει φαίνεται
ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἐγύρισε πάλι. Ἐλεγε
φαίνεται πῶς τὴν ἐλησμόνησα.

Μόνον ποῦ δὲν ἔφερε καὶ τὴν ἀρκούδα
τῆς ἐκείνην τῶν Καρπαθίων. Θὰ τὴν ᾄ-
φηκε φαίνεται εἰς τὴν πατρίδα της καὶ
θὰ τὴν ἀντικατέστησε μὲ κάποιον ἄλλο
ζῶον τοῦ αὐτοῦ εἶδους.

Καὶ θαρρεῖ πῶς θὰ περάσῃ ἔτσι, πῶς
θὰ μὲ κοροϊδέψῃ ἀτιμωρητέ. Διάβολε!
Θὰ τῆς ἀποδείξω τὸ ἐναντίον. Τώρα τὸ
βραχιόλι μου! τοῦ ἔκαμα καὶ τὰ κόλλυ-
βά του, ἀλλ' εἶνε ἡ ὑπόθεσις τῆς κλοπῆς
τοῦ θείου μου, καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσω τὴν
κυρίαν Σεργάν νὰ ἐξηγηθῇ εἰς αὐτὸ τὸ ἀν-
τικείμενον.

Ἀλήθεια, ἀπόψε μοῦ ἦλθαν ὅλα καλὰ.
Εἰς τὸ ἐστιατήριον συλλαμβάνω ἓνα ὑ-
πηρέτην τῆς κομῆσεως ἐπ' αὐτοφῶρῳ νὰ
διασκεδάζῃ μὲ τὸν Βορισῶφ καὶ εἰς τὸ
θέατρον συναντῶ μίαν παστρικήν ποῦ
μ' ἐπερίπαιζε καὶ μ' ἔκλεπεν.

Καὶ εἶχε δίκαιον πράγματι νὰ καλο-
τυχίσῃ ἐαυτόν, ἀλλὰ τοῦ ἐπῆλθεν ἑτέρα
τις ἀκέφεις.

— Πρόκειται τώρα ν' ἀποφασίσω τί-
νος ἔχνη θ' ἀκολουθήσω, ἐψιθύρισε. Διά-
βολε, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλω. Θὰ ἔχω
πάντα καιρὸν νὰ καταγγείλω εἰς τὴν κό-
μησαν Γιάλτα τὸν ὀπλοδιδάσκαλόν της,
καὶ δὲν μὲ πολυμέλλει πῶς θὰ τελειώ-
σουν τὴν βραδεία τους ἀπόψε μὲ τὸν Βο-
ρισῶφ, ἐν ᾧ ἂν ἀφήσω νὰ μοῦ διαφύγῃ
ἡ κυρία Σεργάν ποιοὺς τὴν ἔξαναπιάνει
ἐπειτα.

Ὑποθέτω ὅτι δὲν κατώκησε πάλιν εἰς
τὸ περίφημον ἐκεῖνο μέγαρον τῆς ὁδοῦ
Ζουφροᾶ.

Τὸ ἀσφαλέστερον εἶνε νὰ φανερωθῇ ἀ-
μέσως καὶ νὰ πάγω ἔπειτα εἰς τὸ θεω-
ρεῖόν της γιὰ νὰ ἐξηγηθῶμεν.

Ἡ στιγμὴ ἦτο εὐνοϊκὴ. Ἐκτύπησαν
τὰ τρία κτυπήματα διὰ ν' ἀναγγείλουν
τὴν δευτέραν πράξιν.

Ὁ Μάξιμος, προτοῦ ἐξέλθῃ ἔρριψε τὸ
βλέμμα του πρὸς τὸ θεωρεῖον καὶ ἔμεινε
κατάπληκτος.

Ὁ συνταγματάρχης Βορισῶφ καὶ ὁ
σύντροφός του, ἀμφότεροι ὄρθιοι, κατε-
λίμπανον τὰς θέσεις των, ἐνῷ ἡ κυρία
Σεργάν ἀπὸ τοῦ θεωρείου τοῖς ἐμεῖδία.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Δορζέρ ὑπέθεσε κατ'
ἀρχὰς ὅτι ἠπατάτο, ἀλλὰ κατ' ἡν στιγ-
μὴν οἱ δύο ξένοι διέβαινον πρὸ τοῦ θεω-
ρείου, διέκρινε κάλλιστα ὅτι ἐχαιρέτιζον
τὴν κυρίαν καὶ ὅτι ἐκείνη ἀνταπέδιδε
τὸν χαιρετισμόν.

— Τὴν γνωρίζουν! ἐψιθύρισε.

Καὶ ἔστη κατάπληκτος.

Ἐκ τῶν συμβαινόντων οὐδὲν ἐνόει. Ἐξ
ἐνὸς ὁ καθηγητὴς τῆς ξιφασκίας τῆς κο-
μῆσεως, ἀνταλάσσων μειδιάματα καὶ χαι-
ρετισμούς μετὰ τῆς συνενόχου τῶν κλε-
πτῶν, καὶ ἐξ ἄλλου ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ
κλαπέντος κιβωτιδίου, χαιρετίζων ἐπίσης
τὴν κλέπτριαν. Καὶ ἀμφότεροι ἔσπενδον
νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσιν ἐκ συμφώνου.

— Ἐξεπλάγην πρὶν, ὅτε τοὺς εἶδα γευ-
ματίζοντας μαζύ, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος.
Τώρα εἶνε καὶ ἂν ἦνε τὸ σπουδαιότερον.

Ὅσῳ ἐσκέπτετο, τοσοῦτω τῷ ἐφαί-
νετο δυσεξηγητότερον τὸ πρᾶγμα. Παν-
ταχοῦ διέβλεπε τὸ μυστήριον καὶ ἡρώτα
ἐαυτὸν ἂν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι συν-
ώμωσαν ὅπως περιπαίξωσιν αὐτὸν καὶ
τὸν Ροβέρτον δὲ Κερνοέλ.

Σχεδὸν ὑπωπτεύετο καὶ τοὺς σκοποὺς
τῆς κομῆσεως Γιάλτα, τῆς κομῆσεως ἐ-
κείνης, ἡ ὁποία ἐγνώριζε τόσα πράγματα
καὶ ἐν τούτοις τοσοῦτον ἡγάπα τὰς σκο-
τινὰς ὁδοὺς.

— Μήπως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὴν προ-
δίδει, ἢ μήπως αὐτὴ περιπαίξει ἐμέ;

Ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης θέσας τὸ
ἑρῶτημα τοῦτο ἀπήντησεν ὁ ἴδιος ὡς ἐξῆς.

— Στὸ διάβολο καὶ οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ
Πολωνοὶ καὶ ἡ μεγάλας κυρίαις. Ἐθαρέ-
θηκα περὶ τῆς ραδιουργίας των, καὶ θὰ
τοὺς δώσω μίαν κλωτσοὶ εἰς ὅλα των τὰ
σχέδια. Ἐπειτα δὲ δὲν φοβοῦμαι κανένα
καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω λόγον
ἀπὸ τὴν κυρίαν Σεργάν.

Καὶ τὸ σχέδιόν του τοῦτο ἦτο εὐκολώ-
τερον νὰ συλληφθῇ ἢ νὰ ἐκτελεσθῇ. Δὲν

τρέχουν εἰς τὸ θεωρεῖον γυναικὸς ἐν πλήρει παραστάσει διὰ τὰ ζητήσουν ἐξηγήσεις περὶ τῆς παρελθούσης διαγωγῆς της, ἐπὶ παρουσίᾳ μάλιστα δύο ἀνδρῶν, ὅποτε ἐδύνάτο νὰ προκαλεθῇ ἔρις.

Ὁ Μαξιμὸς ἔκρινε τὸ πρᾶγμα κατὰ βάθος καὶ ἐνόησεν ὅτι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τῷ ἐπεβάλετο μετριοφροσύνη. Νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ περιμένῃ, δὲν εἶχε πρὸς τὸ παρὸν ἄλλο τι νὰ πράξῃ, καὶ τὸ ἀπεδέχθη λυσσῶν ἐκ θυμοῦ.

Ἐνθ' ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρόδου τῆς ὀρχήστρας, αὐτὸς μάρτυς ἀόρατος ἠκολούθει τὰς κινήσεις τῶν τριῶν προσώπων, τὰ ὅποια συνήνωσεν ἡ μάλλον ἀνεξήγητος τύχη, συνέβαιναν ὅ,τι προεῖδεν ὁ Μουριατίν.

Ἡ κυρία αὐτή, ἐκ τῆς Γενεύης ἐπιστρέψασα, ἡ πρῶν καλλονὴ τοῦ σκέτιν, ἔρριψε τὸ βλέμμα της τέλος καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτῆς σχεδὸν καθημένων θεατῶν. Οἱ σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοὶ της συνήντησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μουριατίν καὶ ἀκρυαυτὰ δύο μειδιάματα ἀντηλλάγησαν.

Ἦρξατο εἶτα ἡ μιμικὴ ἡ ἐπακολουθοῦσα πᾶσαν ἀπρόοπτον, ἀλλ' εὐχάριστον συνάντησιν, μεταξύ προσώπων ἄλλοτρίου φύλου. Εὐγενικὸς χαιρετισμὸς τοῦ ἀνδρὸς ἐπροκάλεσε χαριεστάτην κλίσιν τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικὸς.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

KARAMZIN

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Συνέβη ποτὲ περὶ τὴν δαίλιν, ὅτε ὁ βογιάρους Ματθαῖος ἀπῆν ἐκ τῆς οἰκίας, νὰ ἴδῃ ἡ Ναθαλία ἐκ τοῦ παραθύρου, ὅτι ἡ θυρὶς τοῦ πυλῶνος ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθεν ἀνὴρ, κυκνοῦν φέρων χιτῶνα· τὸ ἐργόχειρον κατέπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ναθαλίας, διότι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ περικαλλὴς ἀγνωστος.

— Μαμά! εἶπεν αὐτὴ δι' ἀσθενοῦς φωνῆς, ποῖος εἶνε;

Ἡ τροφὸς παρετήρησεν, ἐμειδίασε καὶ ἐξῆλθεν.

— Αὐτὸς ἐδῶ!

Ἡ τροφὸς ὑπῆγεν εἰς προὑπάντησιν τοῦ μειδιώσα.

— Ἀ, Θεέ μου! Τί νὰ κάμω; διελογίζετο ἡ Ναθαλία.

Παρετήρησεν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ εἶδεν ὅτι ὁ νεανίας εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὴν στοάν.

Ἡ καρδιά της ἐπόθει νὰ πετάξῃ πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἡ δαίλιν ἐλεγεν αὐτῇ: «Μεῖνε!»

Ἡ ὥραία ὑπῆκουσεν εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην φωνήν, ἀλλὰ ἐκ δεινῆς ἀνάγκης, μετὰ μεγίστης θλίψεως, διότι οὐδὲν ἐπαχέστερον τοῦ νὰ ἀντιπράττῃ τις εἰς τοὺς πόθους τῆς καρδίας του.

Ἡγεῖρετο, περιεπάτει, ἐλάμβανε τὸ ἔν, τὸ ἄλλο, καὶ τὸ τέταρτον τῆς ὥρας τῇ ἐφάνη χρόνος

Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα ἠνεώχθη, καὶ ὁ κρότος αὐτῆς κατέσεισε τὴν ψυχὴν τῆς Ναθαλίας.

Εἰσῆλθεν ἡ τροφὸς, παρετήρησε τὴν νεανίδα, ἐμειδίασε καὶ δὲν εἶπε λέξιν.

Ἡ ὥραία ὡσύτως δὲν ὠμίλει, καὶ μόνον δι' ἐνὸς δειλοῦ βλέμματος ἠρώτα:

— Ἐ, λοιπόν, τί; τί;

Ἡ γραία, ὡσεὶ ἐτέρπετο διὰ τὴν ταράχην, τὴν σύγχυσιν, τὴν ἀνυπομονησίαν της, ἐπὶ μακρὸν ἐσιώπη καὶ μετὰ τινα λεπτὰ εἶπεν αὐτῇ:

— Ἦξεύρεις, δεσποινίς, ὅτι ὁ νεανίας οὗτος ἀσθενεῖ;

— Ἀσθενεῖ; Πῶς; ἠρώτησεν ἡ Ναθαλία καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της μετεβλήθη.

— Εἶνε πολὺ ἄρρωστος, ἐξηκολούθησεν ἡ τροφὸς· τόσῳ τοῦ πονεῖ ἡ καρδιά του, ὥστε οὔτε νὰ πῇ οὔτε νὰ φάγῃ θέλει, εἶνε ὡχρὸς ὅσον τὸν τοῖχον, καὶ μετὰ βίας περιπατεῖ. Τοῦ εἶπον ὅτι ἐγὼ ἔχω τὸ φάρμακον τῆς νόσου ταύτης, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθε πρὸς ἐμέ, κλαίων καὶ χύνει πικρὰ δάκρυα καὶ με παρακαλεῖ νὰ τὸν βοηθῇσω. Πιστεύεις, κυρία, ὅτι μοῦ ἐκίνησε τὰ δάκρυα; Τί κρίμα!

— Αἶ, λοιπόν, μαμά, τοῦ ἔδωσες φάρμακον;

— Ὁχι, τὸν διέταξα νὰ περιμείνῃ.

— Νὰ περιμείνῃ; τοῦ;

— Εἰς τὴν στοάν μας.

— Εἶνε δυνατόν; ἐκεῖ κάμνει φοβερὸν ψῦχος· ἐκεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη εἰσέρχεται τὸ χιόνι, καὶ αὐτὸς εἶνε ἄρρωστος!

— Τί νὰ κάμω λοιπόν; Κάτω ἔχουμε τόσῃν ζέστην ποῦ εἰμπορεῖ νὰ λυώσῃ κανεῖς· πρῶ νὰ τὸν ὀδηγήσω, ἕως ὅτου ἐποιμάσω τὸ φάρμακον; Ἐδῶ μήπως; Τοῦ δίδεις ἄρα γε τὴν ἀδειαν νὰ ἐμβῇ ἐδῶ; Θὰ κάμῃς ἀγίαν δουλειάν, κυρία· εἶνε τίμιος ἀνθρώπος — θὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς υἱείας σου, καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τὴν εὐγενεῖάν σου. Τώρα ποῦ λείπει καὶ ὁ πατήρ σου — εἶνε καὶ βράδυ, σκοτεινὰ — δὲν θὰ τὸν ἴδῃ κανεῖς, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος· μόνον δὲ εἰς τὰ παραμύθια οἱ ἀνδρες ἀναφέρονται φοβεροὶ διὰ τὰς ὥραίαις νεανίδας! Τί λέγεις, κυρία;

Ἡ Ναθαλία, — ἀγνωστικῶς — ἔτρεμε καὶ διὰ συγκεκομμένης φωνῆς τῇ ἀπεκρίθη:

— Ἐγὼ νομίζω... ὅπως θέλεις... σὺ γνωρίζεις καλῆτερον ἐμοῦ...

Ἡ τροφὸς ἤνοιξε τότε τὴν θύραν, καὶ ὁ νεανίας ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ναθαλίας.

Ἡ ὥραία ἀνεκράνυσε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκλείσθησαν πρὸς στιγμὴν· αἱ χεῖρες της κατέπεσαν, καὶ ἡ κεφαλὴ ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ εὐπλάστου στήθους της.

Ὁ ἀγνωστος ἔλαβε τὸ θάρρος καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της, καὶ δεύτερον καὶ τρίτον μετὰ τοσαύτης ζέσεως, ὥστε ἡ τροφὸς ἐφοβήθη καὶ ἀνέκραξεν:

— Κύριε! Κύριε! ἐνθυμοῦ τὴν συμφωνίαν μας!

Ἡ Ναθαλία ἤνοιξε τοὺς μέλανας ὀ-

φθαλμοὺς της, οἵτινες πρῶτον πάντων συνήντησαν τοὺς μέλανας ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀγνωστοῦ· διότι τὴν στιγμὴν ταύτην αὐτοὶ ἦσαν πλησιέστερον πρὸς αὐτὴν· καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ εἰκονίζοντο φλογερὰ αἰσθήματα τῆς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀνκικυωμένης καρδίας.

Ἡ Ναθαλία μετὰ κόπου ἠδύνάτο νὰ ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ὅπως διὰ στεναγμοῦ ἀνέκουφισθῇ τὸ στήθος της. Τότε ὁ νεανίας ἤρξατο ὀμιλῶν οὐχὶ διὰ τῆς γλώσσης τῶν μυθιστορημάτων, ἀλλὰ διὰ γλώσσης ἀληθοῦς αἰσθηματικότητος· εἶπε δι' ἀπλῶν, τρυφερῶν, περιπαθῶν λόγων, ὅτι εἶδε καὶ ἠγάπησεν αὐτὴν, τὴν ἠγάπησε τοσοῦτον, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἦνε εὐτυχής, καὶ δὲν θέλει νὰ ζήσῃ ἀνευ τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτός της.

Ἡ νεανὺς εἰσάγαγε μόνον ἡ καρδιά καὶ τὰ βλέμματα ὀμιλοῦν, ἀλλ' ὁ δῦσπιστος ἀγνωστος ἐπεθύμει ἀκόμη προφορικὴν ἐπικύρωσιν καὶ γονυπετὴς ἠρώτησεν αὐτὴν:

— Ναθαλία, ὥραία Ναθαλία! με ἀγαπᾷς! Ἡ ἀπάντησίς σου θ' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μου· ἢ θὰ με καταστήσῃ τὸν εὐδαιμονέστερον τῶν θνητῶν, ἢ ὁ θορυβώδης τῆς Μόσχας ποταμὸς ἔσεται τὸ μνημά μου.

— Ἀ, κυρία! εἶπεν ἡ συγκινηθεῖσα τροφὸς· ἀποκριθῆτε ταχύτερον ὅ,τι θέλετε! Εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιθυμῇς τὴν καταστροφὴν του;

— Εἶσαι ὁ ἀγαπητὸς τῆς καρδίας μου, ἀνέκραξεν ἡ Ναθαλία διὰ τρυφερᾶς φωνῆς, θέτουσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Εἶθε — ἐφέλλισεν, ἐγείρουσα τὸ ὄμμα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκ νέου ἀποτεινούσα αὐτὸ πρὸς τὸν ἐνθουν ἀγνωστον — εἶθε νὰ ἦμην καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ τοσοῦτον προσφιλὴς!

Ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους· ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἀνέπνεον.

Ὅστις εἶδε ποτε τοὺς σώφρονας ἐραστὰς τὸ πρῶτον περιπτυσσομένους, ὅτε ἡ ἐνάρετος κόρη τὸ πρῶτον ἀσπάζεται τὸν ἐραστὴν της λησμονοῦσα τὸ πρῶτον τὴν παρθενικὴν αὐτῆς αἰδῶ, ἐκεῖνος ἄς φαντασθῇ τὴν εἰκόνα ταύτην· ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὴν περιγράψω — ἀλλ' ἦτο συγκινητικὴ — καὶ αὐτὴ ἡ γραία τροφὸς, μάρτυς τῆς σκηνῆς ταύτης, ἠσθάνθη δύο δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της, καὶ ἐλησμόνησεν νὰ ὑπενθυμίσῃ τῷ ἐραστῇ τὴν συμφωνίαν· ἀλλ' ἡ Θεὰ τῆς Ἀγνότητος παρίστατο ἀόρατος εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ναθαλίας.

Μετὰ τινων λεπτῶν ἀφώνου ἐκστάσεως, ὁ νεανίας, θεωρῶν τὴν ὥραϊαν, ἐλύθη εἰς δάκρυα.

— Κλαίεις; εἶπεν ἡ Ναθαλία διὰ τρυφερᾶς φωνῆς, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Φεῖ! πρέπει νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, πολυθέλητος Ναθαλία, ἀπεκρίνατο οὗτος, ἡ καρδιά μου δὲν ἐπέισθη ἀκόμη ἐντελῶς περὶ τῆς εὐτυχίας μου.

— Καὶ τί λοιπὸν θέλει; ἠρώτησεν ἡ Ναθαλία, μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμένουσα ἀπόκρισιν.